

РЕШЕНИЕ

№ 1105

гр. София, 06.03.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ВЪЗЗ. II-Е СЪСТАВ, в публично заседание на четвърти ноември през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Иванка Иванова

Членове: П. Люб. Сантиров
Ванина Младенова

при участието на секретаря Елеонора Анг. Георгиева
като разгледа докладваното от П. Люб. Сантиров Въззивно гражданско дело
№ 20211100506221 по описа за 2021 година

Производството е по реда на чл. 258 и сл. от ГПК.

С Решение от 04.01.2021г., постановено по гр. д. № 32056/2009 г., по описа на СРС, ГО, 170 състав, частично е уважен предявеният от Л. Д. Л. срещу „С.“ ЕООД осъдителен иск с правно основание чл. 200, ал. 1 КТ за заплащане на сумата от 14 840, 00 лв., представляваща обезщетение за неимуществени вреди, следствие на настъпила на 13.06.2008 г. трудова злополука, ведно със законната лихва от датата на подаване на исковата молба – 19.06.2009 г. до окончателното ѝ заплащане, като искът е отхвърлен за разликата над уважения размер от 14 840, 00 лв. до пълния претендиран размер от 100 000,00 лв., като частично е уважен и акцесорният иск с правно основание чл. 86 ЗЗД за сумата от 2226, 90 лева, представляваща лихва за забава върху главницата от 14 840, 00 лева за периода от 13.06.2008г. до 19.06.2009г., като е искът е отхвърлен за разликата до пълния предявен размер от 15 006, 06 лева като неоснователен.

Със същото решение ответникът е осъден да заплати на ищеца на основание чл. 38, ал. 1, т. 2 ЗА, вр. чл. 78, ал. 1 ГПК сумата от 185, 54 лева, представляваща адвокатско възнаграждение за осъществено безплатно процесуално представителство, а на основание чл. 78, ал. 6 ГПК в полза на Софийски районен съд и сумата от 615, 86 лева, представляваща държавна такса и депозит за вещо лице, съразмерно на уважената част на иска по чл. 200 КТ и сумата от 89, 08 лева, представляваща държавна такса съразмерно на уважената част на иска по чл. 86 ЗЗД.

Пак със същото решение ищецът е осъден да заплати на ответника на основание чл. 78, ал. 3 ГПК сумата от 437, 30 лева, представляваща разноски съразмерно на отхвърлената част от иска.

Срещу така постановеното решение е подадена въззивна жалба от ищеца, чрез процесуалния му представител – адв. К. Н., с надлежно учредена представителна власт, в частта, с която е отхвърлена претенцията му за сумата над 14 840, 00 лв. до размера от 100 000,00 лв., в която са изложени оплаквания за неправилност на същото, поради допуснати от първоинстанционния съд нарушения на материалния закон, съществени процесуални нарушения и необоснованост на изводите. Поддържа се, че СРС е нарушил разпоредбата на чл. 52 ЗЗД, тъй като е присъдил несправедливо обезщетение в занижен размер. Сочи, че в резултат на трудовата злополука е получил тежки травматични увреждания, които не възстановени и към момента, което се доказвало и от представените по делото медицинска документация, изслушана СМЕ и показанията на разпитания свидетел. Твърди, че съдът неправилно е достигнал до извод за проявена груба небрежност по време на злополуката, в резултат на което е признат принос на ищеца в размер на 20% за настъпването ѝ. Посочва, че управлявания от ищеца мотопед Пиаджо е приравнен на велосипед и не подлежи на регистрация в КАТ, като освен това заявява, че дори и да бъде прието, че същият подлежи на регистрация и е бил управляван от ищеца без да притежава свидетелство за управление, то тези обстоятелства сами по себе си не са във връзка с настъпилата трудова злополука, поради което и не е налице проявена от него груба небрежност. Сочи още и че съдът неправилно е намалил определения размер на обезщетението със сумата от 1160, 00 лева, тъй като заплатената от ответника сума в размер на 5 800, 00 лева е във връзка с лечението на ищеца и не е относима към вземането на последния за неимуществени вреди. Моли съда да отмени решението в обжалваната част и уважи изцяло предявения иск. Претендира и направените по делото разноски.

Въззиваемият ответник не е подал в законоустановения срок отговор на въззивната жалба и не взема становище по иска.

Решението в частта, с която иска с правно основание чл. 200, ал. 1 КТ за присъждане на неимуществени вреди е уважен за сумата от 14 840, 00 лв., представляваща обезщетение за неимуществени вреди, следствие на настъпила на 13.06.2008 г. трудова злополука, ведно със законната лихва от датата на злополуката – 19.06.2009 г. до окончателното ѝ заплащане, както и в частта, с която искът с правно основание чл. 86 ЗЗД е уважен за сумата от 2226, 90 лева, представяща лихва за забава върху дължимото се обезщетение за периода 13.06.2008г. до 19.06.2009г. не е обжалвано от ответника и е влязло в законна сила.

Жалбата е подадена в срока по чл. 259 ГПК, от легитимирано лице - страна в процеса, като въззивникът ищец не дължи държавна такса, поради което е допустима.

Съгласно чл. 269 ГПК въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, а по допустимостта – в обжалваната му част, като по останалите въпроси е ограничен от релевираните въззивни основания в жалбата.

Решението е валидно и допустимо, постановено в рамките на правораздавателната власт на съдилищата по граждански дела и в съответствие с основаниято и петитума на искането за съдебна защита.

Съдът, като съобрази доводите на страните и събраните по делото доказателства, съгласно правилата на чл. 235, ал. 2 ГПК, намира въззивната жалба за частично основателна, а по конкретно наведените във въззивната жалба оплаквания настоящата съдебна инстанция намира следното:

Съгласно цитираната разпоредба на чл. 269 ГПК въззивният съд се произнася по правилността на фактическите и правни констатации само въз основа на въведените във въззивната жалба оплаквания, съответно проверява законосъобразността само на посочените процесуални действия и обосноваването само на посочените фактически констатации на първоинстанционния съд, а относно правилността на първоинстанционното решение той е обвързан от посочените в жалбата пороци.

За да възникне имуществена отговорност на работодателя за обезщетяване на причинените на пострадал от трудова злополука работник или служител неимуществени вреди, трябва да бъдат установени чрез пълно и главно /от ищеца/ доказване по правилата на чл. 154, ал. 1 ГПК следните материални предпоставки: 1) трудова злополука; 2) вреда, водеща до неблагоприятни последици – болки и страдания и 3) причинно-следствена връзка между злополуката и причинените вреди, т. е. причинените болки и страдания да са закономерна, естествена последица от злополуката, която е настъпила през време и във връзка или по повод на извършваната работа, **както и при всяка работа, извършена в интерес на предприятието**. Имуствената отговорност на работодателя за обезвреди и възниква независимо от обстоятелството дали той самият, негов орган или друг негов работник или служител е виновен за увреждането – арг. чл. 200, ал. 2 КТ. В този смисъл отговорността на работодателя по чл. 200, ал. 1 КТ е **обективна**, поради което дори и при виновно поведение от страна на пострадалия – при небрежност, работодателят следва да го обезвреди. Би отпаднала работодателската имуществена отговорност само при умишлено самонараняване, но не и при действие при самонадеяност (т. нар. съзнавана непредпазливост). Дори и при съпричиняване на вредоносния резултат при тази форма на вината (в чл. 201, ал. 2 КТ е използван термина „груба небрежност“) отговорността на работодателя може само да бъде намалена.

Тъй като решението в частта, с която е уважен предявеният осъдителен иск с правно основание чл. 200, ал. 1 КТ за сумата от 14 840, 00 лв., представляваща обезщетение за неимуществени вреди, следствие на настъпила на 13.06.2008 г. трудова злополука, ведно със законната лихва от датата подаване на исковата молба – 19.06.2009г. до окончателното ѝ заплащане, е влязло в законна сила, то в конкретния случай със сила на присъдено нещо между страните в настоящото съдебно производство са установени всички материални предпоставки, обуславящи възникването на спорното материално право и отговорността на ответното дружество.

По отношение на оплакванията във въззивната жалба, касаещи размера на ищцовата

претенция следва да се има предвид, че чл. 212 КТ препраща пряко към разпоредбите на гражданското законодателство – за неуредените от КТ въпроси за имуществената отговорност на работодателя. Доколкото в КТ липсва метод за оценка на заместващото обезщетение за причинени неимуществени вреди, следва да се приложи правилото, уредено в чл. 52 ЗЗД, а именно – обезщетението да се определи по справедливост. Ето защо причинените на ищеца неимуществени вреди – болки и страдания следва да се преценяват с оглед на комплексен критерий, включващ обстоятелства като характер на увреждането, причинените морални страдания, неудобствата в нормалната дейност и т.н. В този смисъл и т. 2 на Постановление № 4/1968 г. на Пленума на ВС, който изяснява, че понятието „справедливост“ по чл. 52 ЗЗД не е абстрактно, а се определя конкретно според обстоятелствата по делото.

В конкретния случай от неоспореното от страните заключение на вещото лице по изслушаната СМЕ, което настоящият състав на съда намира за компетентно и обективно дадено и кредитира с доверие, се установява, че в резултат на настъпилата трудова злополука на 13.06.2008 г. на Л. Л. е била поставена диагноза: Множествена травма; Контузия на гръдния кош в ляво; Счупване на 6-то и 7-мо ребра в ляво; Наличие на кръв и въздух в лявата половина на гръдния кош; Многофрагментно счупване на лявата лопатка; Счупване на седалищната и срамната кости на таза в дясно; Огромна разкъсно контузна рана на лявата подбедрица; Счупване на страничните израстъци от двете страни на 1-ви и 2-ри поясни прешлени; Многофрагментно счупване на тялото на 1-ви поясен прешлен. Съгласно заключението към момента на представянето му Л. Л. не е бил възстановен от получените травматични увреждания, като и към този момент е изпитвал болки в поясната област на гърба, лявото рамо и десния крак, за които е посочено, че е вероятно да се запазят за цял живот особено при физически натоварвания. Посочено е, че ищецът е търпял много силни болки и страдания, които са продължили около месец, след което са започнали да намаляват и биват определени като средни по сила в рамките на следващите 2-3- месеца. Вещото лице е констатирало още и, че съгласно Експертно решение на ТЕЛК № 0426 от 15.02.2010г. Л. Л. е с 56% трайно намалена работоспособност заради състояние след компресионно счупване на тялото на първи поясен прешлени след метална стабилизация; състояние след многофрагментно счупване на лявата лопатка, довело до контрактура на лявата раменна става и ограничаване на движенията в нея с вдигане до 90 градуса; състояние след счупване на IV-ти пръст на лявата ръка и контрактура на сухожилието; състояние след счупване на таза.

От показанията на свидетеля П. И., в качеството му на неврохирург, който извършва прегледи на ищеца, които показания настоящият състав на съда намира за обективни, последователни и непосредствено възприети, кореспондиращи и с останалите събрани по делото доказателства, и които показания кредитира с доверие, се установява, че предстои да бъде преценено дали следва да бъдат свалени укрепващите елементи по костите на ищеца. Свидетелят, е посочил, че не е налице опасност от пареза, но въпреки това ищецът ще продължи да изпитва болка и занаяпред.

При така безспорно установените увреждания на ищеца, изразяващи се в травми, породили необходимостта от поставяне на укрепващи елементи по костите му, както и последващо състояние на болки и схващане на долните крайници, за които съществува обосновано предположение, че ищецът ще продължи да изпитва и за в бъдеще и за които травми не са налице очаквания да бъдат напълно излекувани настоящата съдебна инстанция приема, че първоинстанционният съд не е преценил точно и коректно обстоятелствата, свързани с определяне на справедливото обезщетение по смисъла на чл. 52 ЗЗД, приложим в случая поради изричното препращане на чл. 212 КТ. Не е отчетен в достатъчна степен характера на получените изключително тежки травматични увреждания, които са създали значителни болки и неудобства, както че се касае за мъж в млада възраст, което без съмнение е оказало и оказва и понастоящем негативен ефект, както върху физическото му състояние, така и върху психическото му състояние и самочувствието му, включително и върху трудовата активност и професионалната му реализация. Не е отчетено и обстоятелството, че възстановителният период на ищеца е изключително дълъг и не е бил приключил към момента на представянето на заключението на вещото лице, като съгласно същото то може и да не настъпи напълно и е възможно ищецът да продължи да изпитва затруднения, болки и дискомфорт за неопределен период от време без да са налице сигурни изгледи за пълно възстановяване.

В понятието “неимуществени вреди”, според последователната практика на ВКС, споделяна и от настоящия състав (Решение №407/26.05.2010г по гр.д. № 1273/2009г., III ГО, ВКС; Решение. №195 от 16.07.2013 по гр.дело №757/2012, IV ГО, ВКС) се включват всички телесни и психически увреждания на пострадалия и претърпените от него болки и страдания, които в своята цялост формират именно негативните емоционални изживявания на същия, за които е и ноторно известно отразяването им върху психиката и създадения от това социален и психичен дискомфорт. Ето защо настоящата съдебна инстанция приема, че всички доказателства преценени в своята съвкупност, касаещи определяне на справедливото обезщетение по смисъла на чл. 52 ЗЗД водят до извод, че същото възлиза в размер на 70000,00 лв., като при преценка размера на обезщетение съдът отчита и начинът, по който е протекъл и протича възстановителният процес на ищеца / в този смисъл за размера на справедливото обезщетение по см. на чл. 52 ЗЗД е и Решение № 127/13.11.2018 г., постановено по гр.д. 3724/2017 г. на ВКС/.

По отношение наведеното оплакване във въззивната жалба, относно липсата на съпричиняване от страна на ищеца, респ. неговия обем следва да се отбележи, че груба небрежност по смисъла на чл. 201, ал. 2 КТ е налице, когато работникът или служителът е съзнавал, че може да настъпят вредоносните последици, предвиждал е абстрактната възможност да бъде причинено увреждането, но е смятал, че е способен да ги предотврати. В това се изразява груба небрежност на работника, самонадеяното му поведение, неговата нереална субективна представа за обективната действителност. В този смисъл е и константната практика на ВКС (Решение № 195 от 16.07.2013 г. на ВКС по гр. д. № 757/2012 г., IV г. о., ГК; Решение № 348 от 11.10.2011 г. по гр. д. № 387/10 г. на IV г. о. ВКС; Решение

№ 62 от 24.02.2015 г. на ВКС по гр. д. № 2798/2014 г., IV ГО), в която е прието, че съпричиняването при трудовата злополука има винаги, когато работникът извършва работата без необходимото старание и внимание и в нарушение технологичните правила и правилата за безопасност. Нещо повече, приема се дори, че не всяко съпричиняване е основание за намаляване на дължимото от работодателя обезщетение. Съгласно чл. 201, ал. 2 КТ, отговорността на работодателя може да се намали само, когато пострадалият е допринесъл за трудовата злополука, като е допуснал груба небрежност, т. е. проявил е липса на елементарно старание и внимание, пренебрегвайки основни правила за безопасност – когато не е положил грижа, каквато и най-небрежният не би положил при същите обстоятелства. Преценката за положената грижа е в зависимост от конкретните обстоятелства, при които е настъпила злополуката, при преценка на поведението на работника, съпоставено с доказателствата как е следвало да процедира и в резултат на кои негови действия е настъпила вредата.

В конкретния случай като трудова злополука, съгласно Разпореждане на НОИ № 9590 от 26.06.2008 г., е определено настъпването на ПТП на 13.06.2008 г., в резултат на което на ищеца са причинени вреди, с оглед на което това следва да бъде преценено наличието на груба небрежност в контекста на настъпване на процесното ПТП. В отговора на исковата молба **ответното дружество не е направило възражение за проявена от ищеца груба небрежност** при реализиране на процесната трудова злополука – ПТП от 13.06.2008 г., а е твърдял умисъл за настъпване на същото, изключващо отговорността му, което обаче не е установено по делото.

Нещо повече, дори и да се приеме, че отговора на исковата молба може да се извлече твърдение на наличието на проявена груба небрежност по смисъла на чл. 201, ал. 2 КТ, то в тежест на ответника - работодател е да докаже механизма на процесното ПТП и наличието на проявена груба небрежност от страна на ищеца, в резултат на която да е било реализирано произшествието, представляващо трудова злополука. По делото от страна на ответното дружество не са представени доказателства, от които да се направи извод, че ищецът е проявил груба небрежност при нарушаване на правилата за движение, които да са в причинна връзка с последващото ПТП и с настъпилия вредоносен резултат. Като доказателство относно механизма на настъпването пътнотранспортното произшествие не биха могли да бъдат приети представените по делото решения, постановени по предявен иск от ищеца срещу застраховател, тъй като последните не се ползват със сила на пресъдено нещо относно механизма на процесното ПТП и в този смисъл не обвързват съда.

По делото е представен АУАН, видно от който във връзка с процесното ПТП от 13.06.2008 г., ищецът с поведението си е нарушил разпоредбата на чл. 140, ал. 1 ЗДвП и чл. 150а, ал. 1 ЗДвП. При преценка за наличието на груба небрежност предмет на изследване е преди всичко обстоятелството дали ищецът, управлявайки мотопед Пиаджо без да притежава свидетелство за управление и без същото да е с регистрационен номер е знаел или е допуснал, че може да причини ПТП, а от тук и проявявайки лекомислие да се е надявал, че въпреки, че съзнава това обстоятелство ПТП няма да настъпи. Следва да бъде

посочено, че по начало неспазването на правилата за безопасност е нарушение, което в зависимост от вида на нарушените правила е възможно да обоснове груба небрежност (така в решенията по гр.д. № 387/ 2010г., гр.д. № 4075/ 2013г., гр.д. № 951/ 2011г., гр.д. № 2798/ 2014г., гр.д. № 4417/ 2015г., гр.д. № 1577/ 2010г. – всички на IV г.о. на ВКС и др.). В конкретния случай обаче не се доказва соченото нарушение на правилата за движение по пътищата, изразяващо се управление на превозното средство без притежание на свидетелство за управление и без същото да е регистрирано, да е проява на груба небрежност с оглед на изяснените критерии за определяне на поведението на едно лице като груба небрежност, както и да се е намирало в **пряка причинно-следствена връзка с настъпването на пътно-транспортното произшествие**. Доколкото в хода на производството ответникът не е успял да докаже, че при реализиране на механизма на процесното ПТП ищецът е проявил груба небрежност, то настоящият състав достига до извод за основателност на оплакването във въззивната жалба, съгласно което първоинстанционният съд неправилно е определил, че е налице проявена груба небрежност от ищеца, в резултат на което е намалил размера на обезщетението за неимуществени вреди с 20%, съответстващи на приноса на ищеца.

С оглед на оплакването за извършено прихващане на дължимото обезщетение за неимуществени вреди с платените от работодателя разноски на извършена операция на ищеца за сума в размер на 5 800, 00 лева следва да бъде посочено, че предмет производството по чл. 200 КТ съгласно формулирания от ищеца петитум е вземане за неимуществени вреди, причинени в резултат на настъпилата трудова злополука. Неправилно в този смисъл е извършеното приспадане със заплатената от ответника сума за операция на ищеца, доколкото с нейното заплащане той е репарирал причинени имуществени вреди в резултат на трудовата злополука и същите нямат отношение към претенцията за неимуществени вреди.

Въз основа на изложеното, настоящият състав достига до извод, че предявеният иск с правно основание чл. 200, ал. 1 КТ за причинени неимуществени вреди в резултат на трудова злополука, настъпила на 13.06.2008г. е основателен за сумата от 70000,00 лева, като наведените във въззивната жалба оплаквания за неправилност на постановеното решение са частично основателни, поради което и постановеното решение следва да бъде отменено в частта, с която искът е отхвърлен за разликата над 14 840, 00 лева до сумата от 70000,00 лева.

Основателността на иска за неимуществени вреди в размер на сумата от 70000,00 лева предполага да бъде определен и различен размер на дължимата се лихва за забава на основание чл. 86 ЗЗД върху обезщетението по чл. 200 КТ, в сравнение с определения от първоинстанционния съд. Съгласно разпоредбата на чл. 84, ал. 3 ЗЗД работодателят, дължащ обезщетение, изпада в забава от момента на настъпване на увреждането, поради което и размерът за дължимата се законна лихва за забава върху обезщетението за причинени неимуществени вреди в размер на 70000,00 лева за периода от 13.06.2008г. до 19.06.2009г., изчислен по реда на чл. 162 ГПК, възлиза на 10504,24 лева, с оглед на което и

първоинстанционният съд неправилно е отхвърли иска за разликата над 2 226, 90 лева до сумата в размер на 10504,24 лева.

Имайки предвид, че решението в частта, с която на ищеца е присъдено обезщетение за неимуществени вреди в размер на 14 840, 00 лв. е влязло в сила, то жалбоподателя има право на вземане от ответното дружество във връзка с процесната трудова злополука в размер на 55160,00 лв. Ето защо в полза на въззивника следва да бъде присъдена сумата от още 55160,00 лв. Решението е влязло в сила и в частта, с която предявеният иск с правно основание чл. 86 ЗЗД е уважен за сумата от 2 226, 90 лева, поради което жалбоподателят има право на вземане от ответното дружество за сумата от още 8277,34 лева, представляващи лихва за забава за периода от 13.06.2008г. до 19.06.2009г. върху дължимото обезщетение причинени неимуществени вреди от 70000,00 лева в резултат на трудова злополука.

Тъй като правните изводи на двете съдебни инстанции не се съвпадат, решението в обжалваната част, с която е отхвърлен предявения от ищеца осъдителен иск с правно основание чл. 200, ал. 1 КТ за заплащане на сумата от **още 55160,00 лв.**, представляваща разликата над уважения размер от 14 840, 00 лв. до сумата от 70000,00 лв., представляващи неимуществени вреди вследствие на настъпила трудова злополука от 13.06.2008 г. следва да бъде отменено, а предявения иск следва да се уважи за сумата от още **55160,00 лв.** Решението в обжалваната част, с която е отхвърлен предявеният от ищеца осъдителен иск с правно основание чл. 86 ЗЗД за заплащане на сумата от още 8277,34 лева, представляваща разлика над уважения размер от 2 226, 90 лева до сумата от 10504,24 лв, представляваща лихва за забава върху дължимото се обезщетение по чл. 200 КТ за периода 13.06.2008г. – 19.06.2009г. следва да бъде отменено, а предявеният иск следва да се уважи за още **8277,34 лв.** Решението следва да се отмени и в частта, с която ищецът е осъден да заплати на ответното дружество на основание чл. 78, ал. 3 ГПК разноски за производството пред СРС над сумата от 150,05 лв. до присъдения размер от 437,30 лв.

С оглед изхода на делото пред настоящата съдебна инстанция и на основание чл. 78, ал. 1 ГПК, вр. чл. 273 ГПК, вр. чл. 38, ал. 1, т. 2 ЗА, вр. чл. 7, ал. 2 т. 4 от НАРЕДБА № 1 от 9.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения (редакция от 31.07.2020 г.) въззиваемият- ответник следва да бъде осъден да заплати в полза на адв. К. И. Н. от САК сумата от 2733,11 лв., представляваща адвокатско възнаграждение за безплатно оказана правна помощ на въззивника Л. Л. в производството пред СГС по договор за правна защита и съдействие от 08.06.2009 г.

На основание чл. 78, ал. 6, във вр. с чл. 83, ал. 1, т. 1 ГПК и чл. 273 ГПК „С. ЕООД“ следва да бъде осъден да заплати в полза на бюджета на СГС сумата от 2537,49 лв., представляваща дължимата държавна такса върху присъденото от СГС обезщетение и мораторна лихва.

С оглед на цената на иска и по арг. от чл. 280, ал. 3, т. 3 ГПК въззивното решение подлежи на касационно обжалване с касационна жалба пред Върховния касационен съд по правилата на чл. 280 ГПК в 1-месечен срок от връчване на препис на страните.

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Решение от 04.01.2021г., постановено по гр. д. № 32056/2009 г., по описа на СРС, ГО, 170 състав, в обжалваната част, с която е отхвърлен предявеният от Л. Д. Л., ЕГН: *****, с адрес: ж.к. **** против „С.“ ЕООД, ЕИК: ****, със седалище: гр. София, ж.к. „Дружба“, бл. **** осъдителен иск с правно основание чл. 200, ал. 1 КТ за разликата над уважения размер от 14 840, 00 лв. до размера от 70000,00 лв., представляваща обезщетение за неимуществени вреди, следствие на настъпила на 13.06.2008 г. трудова злополука, ведно със законната лихва от датата на предявяване на иска – 19.06.2009г. до окончателното ѝ заплащане, **както и в частта**, с която осъдителният иск с правно основание чл. 86 ЗЗД е отхвърлен за разликата над уважения размер от 2 226, 90 лева до размера от 10504,24 лв., представляваща лихва за забава върху главницата за периода от 13.06.2008г. до 19.06.2009г., **ВМЕСТО КОЕТО ПОСТАНОВЯВА:**

ОСЪЖДА „С. ЕООД“ ЕИК: ****, със седалище: гр. София, ж.к. „Дружба“, бл. **** да заплати на Л. Д. Л., ЕГН: *****, с адрес: ж.к. ****, на основание чл. 200, ал. 1 КТ сумата от **още 55160,00 лв.**, представляваща обезщетение за неимуществени вреди, следствие на настъпила на 13.06.2009г. трудова злополука, ведно със законната лихва от датата на предявяване на иска – 19.06.2008г. до окончателното ѝ заплащане, на основание чл. 86, ал. 1 ЗЗД сумата от **още 8277,34 лв.**, представляваща лихва за забава върху главницата от 70000,00 лева за периода 13.06.2008г. до 19.06.2009 г.

ПОТВЪРЖДАВА Решение № 20261430 от 26.11.2020 г., постановено по гр. д. № 72631/2019 г., по описа на СРС, ГО, 153 състав, **в обжалваната част**, с която е отхвърлен предявеният от Л. Д. Л. против „С.“ ЕООД иск с правно основание чл. 200, ал. 1 КТ за разликата над сумата от 70000,00 лв. до пълния претендиран размер от 100000,00 лв., представляваща обезщетение за неимуществени вреди, следствие на настъпила на 13.06.2008 г. трудова злополука, **както и в частта**, с която искът с правно основание чл. 86, ал. 1 ЗЗД е отхвърлен за разликата над сумата от 10504,24 лв. до пълния претендиран размер за сумата от 15 000, 00 лева, представляваща лихва за забава върху дължимото се обезщетение за периода от 13.06.2008г. до 19.06.2009г.

ОСЪЖДА „С. ЕООД“ ЕИК: ****, със седалище: гр. София, ж.к. „Дружба“, бл. ****, да заплати в полза на адв. К. И. Н. от САК, на основание чл. 78, ал. 1 ГПК, вр. чл. 273 ГПК, вр. чл. 38, ал. 1, т. 2 ЗА, вр. чл. 7, ал. 2 т. 4 от НАРЕДБА № 1 от 9.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения (редакция от 31.07.2020 г.), **сумата от 2733,11 лв.**, представляваща адвокатско възнаграждение за безплатно оказана правна помощ на въззивника Л. Л. в производството пред СГС по договор за правна защита и съдействие от 08.06.2009 г.

ОСЪЖДА „С. ЕООД“ ЕИК: ****, със седалище: гр. София, ж.к. „Дружба“, бл. **** на основание чл. 78, ал. 6, във вр. чл. 83, ал. 1, т. 1 ГПК и чл. 273 ГПК да заплати в полза на

бюджета на СГС държавна такса в размер на сумата от 2537,49 лв., представляваща дължимата държавна такса върху присъдените от СГС обезщетение и мораторна лихва.

РЕШЕНИЕ от 04.01.2021г., постановено по гр. д. № 32056/2009 г., по описа на СРС, ГО, 170 състав, **в необжалваната част**, с която искът с правно основание чл. 200, ал. 1 КТ е уважен за сумата от 14 840, 00 лв., представляваща обезщетение за неимуществени вреди, следствие на настъпила на 13.06.2018 г. трудова злополука, ведно със законната лихва от датата на подаване на исковата молба – 19.06.2009 г. до окончателното ѝ заплащане, **както и в частта**, с която искът с правно основание чл. 86 ЗЗД е уважен за сумата от 2226, 90 лева, представяща лихва за забава върху дължимото се обезщетение за периода 13.06.2008г. до 19.06.2009г., е влязло в законна сила.

РЕШЕНИЕТО може да се обжалва с касационна жалба пред Върховния касационен съд по правилата на чл. 280 ГПК в едномесечен срок от връчването на препис на страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____